

عنوان مقاله:

اخلاق شفقت به روایت آگوستین

محل انتشار:

دوفصلنامه پژوهش های ادیبانی، دوره 10، شماره 19 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

ناهید غیاثی - دانشجوی دکتری، گروه ادیان و عرفان، واحد تهران مرکزی، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران.

بخشعلی قنبری - دانشیار گروه ادیان و عرفان، واحد تهران مرکزی، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران.

محمدرضا عدلی - استادیار گروه ادیان و عرفان، واحد تهران مرکزی، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران.

خلاصه مقاله:

اخلاق شفقت یکی از اصناف اخلاق است که برخی عالمان اخلاق و اخلاق پژوهان به آن توجه داشته اند. این اخلاق از اصناف اخلاق حداکثری، و جامع برخی از اصناف اخلاق به شمار می آید، از قبیل عدالت که در جامعه مدنی محقق می شود، احسان که عالی ترین درجه اش آگاهی، محبت خدا به انسان، است، و عشق که از نظر آگوستین مخصوص خدا است. آگوستین از معدود عالمان اخلاق در سنت دینی مسیحیت است که هم از این نوع از اخلاق بحث کرده، و هم به اهمیتش واقف است. این جستار نشان داد که به رغم آنکه واژه «شفقت» در آثار وی صراحتاً نیامده، او معنا و مفهوم «شفقت» را با بسامد چشمگیری به کار برده است. آگوستین عشق و ایمان را مولفه های اساسی اخلاق شفقت می داند و معتقد است فقط از طریق آنها می توان به آفریده های خدا شفقت ورزید؛ عشق به خدا در دوستی خلق آشکار می شود و ایمان هم می تواند میل به خیر را بارور کند. با اینکه تحقق حقیقی عشق در خدا ممکن است، در نسبت با خلق در قالب اخلاق شفقت تجلی می یابد. ضمن اینکه می توان اخلاق شفقت را در آثار آگوستین در روابط چهارگانه انسان با خدا، خود، دیگران و عوالم ردیابی کرد.

کلمات کلیدی:

آگوستین، اخلاق، شفقت، روابط چهارگانه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1483789>

